

شماره هفتم اسفند ماه ۱۳۳۰ شمسی

سال بیست و پنجم

شماره ۷

مربوط بدیماه ۱۳۳۰

اگرچه

تأسیس بهمن ماه ۱۳۹۸ شمسی

(مؤسس : مرحوم وحید دستگردی)

(مدیر و نگارنده : وحیدزاده - نسیم دستگردی)

این دستگاه تبلیغاتی و رادیو هم مایه خفت و سرافکندگی
سخن و ادب بلند پایه فارسی است

کشوریکه آنرا سرزمین شعر و ادب و کانون ذوق و سخن پروری میخوانند ،
مملکتی که فحول گویندگان و عالیقدر ترین نویسندگان گیتی را در دامان خویش
پرورش داده ، جایگاهی که افکار تابناک دانشمندان و فضلاء و رشحات قلم دهها تن
سخنوران بیهمالش عالم انسانی را مسحور و مفتون خویش ساخته ، این یگانه افتخاری
که ایران و ایرانی را پیوسته سرافراز و سر بلند نگاه داشته سالیانی چند است که راه انحطاط
و زوال میبیماید .

این کلخ ارجمند و دل آویز که در طی قرون و اعصار متوالی بهمت و کوشش راد
مردانی میهن پرست و تشویق و ترغیب سلاطین و رجالی دانش پرور و نبوغ و هنرمندی
خردمندان و اساتید سخن سنج طراحی و بهی ریزی گردیده ، گرچه بنای آن چنان
استوار و متین است « که از باد و باران نیابد گزند » با اینهمه ملتی قدر دان و هوشیار
میخواهد تا در حفظ و حراست آن بکوشد و آنرا از هر گونه گزند و آسیبی محفوظ
و مصون نگاهدارد .

شکی نیست که از شرایط اولیه دوام و بقاء هر ملتی قدر شناسی و احترام نسبت برجال و بزرگان و مفاخری است که موجبات سر بلندی و سرافرازی همین و مات خود را فراهم ساخته و خدمات گرانبهایی از جهات مختلفه علمی، ادبی، و سیاسی انجام داده باشند.

کشور کهنسال ایران اگر در دوران تاریخ باستانی در برابر آنهمه سوانح و ناملایمات نابودکننده پایداری و مقاومت نمود و مردم این سرزمین اگر در مقابل آنهمه تهاجمات و قتل و غارت‌های برباددهنده سر تسلیم و بندگی فرود نیاوردند و مردانه و ار در برابر آفات و حوادث عنان اختیار از کف ندادند و استقلال و موجودیت خویش را چون در گرانبها نگاهداری نمودند مولود همین سوابق درخشان تاریخی و حس اعزاز و اکرام برجال و بزرگان و پای بند بودن بسن و آداب کهن که طبعاً ایجاد و رور ملی مینماید بوده است.

آثار علمی و ادبی که بدست علماء و نویسندگان ایرانی در دوران سیزده قرن اسلامی بوجود آمده است بتصدیق کلیه محققان و دانشمندان جهان از لحاظ مطالب علمی و ادبی کم نظیر و بمنزله انوار درخشانی بوده که آسمان علم و ادب گیتی را منور ساخته است:

ژوبشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

نتیجه تحقیقات و تتبعات متفکرینی چون ابوعلی سینا، فارابی، زکریای رازی، اسحق موصلی، خیام، خواجه نصیر و غیره بود که درهای علوم و حکمت یونانی را بروی زبان عربی گشوده گردانید و تمدن اسلامی را با آن شالوده و اساس متین بوجود آورد.

افکار بلند و وسعت معلومات و ذوق سلیم صدها گوینده و نویسنده زبردست و مبتکری چون رودکی، عنصری، فرخی، فردوسی، خیام، نظامی عروضی، ناصر خسرو، مسعود سعد، رشید و طواط، انوری، خاقانی، حکیم نظامی، سنائی، عطار، مولوی، کمال الدین سعدی، حافظ و غیره بود که سخن فارسی را بر بنیان پایه کمال و عظمت رسانید و آنرا در ردیف غنی ترین ادبیات جهان قرارداد. این گنجینه علم و ادب که بگانه سرمایه معنوی



و افتخار جاویدان ملتی کهن میباشد و دنیائی بانظر تکریم و احترام بدان همینکرد نباید
بر ایگان از کف پرود و با از روی جهالت و نادانی موجبات تضعیف و انحطاط آن فراهم
کرد.

بدون تردید در نیم قرن اخیر که عصر مشروطیت و آزادی نامیده میشود نه تنها
قدمی در راه ترقی و تعالی ادبیات و سخن شیرین فارسی برداشته نشد بلکه در اثر لاقیدی
و عدم توجه از طرفی و بیخردی و کم مایگی مثنوی نابخردان که از فهم يك جمله ادبی
و درك يك مصراع سخن اساتید عاجز بودند و بنام تجدد علم مخالفت با زبان مادری
خوبش بر افراشتند و هر گاه توجه مستشرقان دانشمند مغرب زمین بسخن و ادب فارسی
بمیان نیامد شاید مجبور بتسلیم نییگر دیدند روز بروز پایه های این بنای محکم سست
تر گردید تا جائیکه در مدارس و مکاتب که باید فرا گرفتن زبان مادری از اهم تکالیف
دانشجویان بشمار آید متاسفانه محصلین پس از خاتمه تحصیلات و اخذ ورقه دانشنامه
(دیپلم) که معمولاً یگانه آرزو و آرمان آنان بشمار میرود از خواندن يك صفحه
کتاب فصیح فارسی و نگاشتن يك نامه معمولی بی غلط عاجز و ناتوان میباشند.

در تمام کشورهای دنیا اگر مؤسسات علمی و ادبی و مراکز فرهنگی برای اشاعه
علم و هنر و تنویر افکار و تهذیب اخلاق و بالا بردن سطح معرفت عمومی و انتشار زبان و
ادبیات و معرفی دانشمندان و رجال خود با وسائل گوناگون طبع و نشر کتب، مجلات
و جرائد، سینما و رادیو و غیره بکار میروند در مملکت ما نتیجه کاملاً برعکس میباشد
چنانچه روزی در همین کشور فرهنگستانی بوجود آمد که کارش تخریب زبان بوسیله
وضع لغات مهمل و مستهجن و کلمات و الفاظ نادرست و ناپسند بود که چون در پناه يك
قدرتی دست بچنین عمل خیانت آمیز زده بود با از بین رفتن قدرت مزبور نیز آن
کلمات و ترکیبات رکیک و ناهنجار اختراعی از خاطر ها محو و فراموش گردید.
اینک رادیو که بهترین وسیله تبلیغات و مؤثرترین حربه مقاصد ملل زنده و مترقی

بشمار میرود و در بر تو این اختراع عجیب چه از لحاظ سیاسی و چه از جهات علمی و ادبی استفاده‌های شایان می‌برند در مملکت ما وضعی دلخراش و جریانی تأسف آور دارد. بجای آنکه فضلاء و دانشمندان کشور همانطوریکه در تمام دنیا معمول است در برابر این دستگاه سخنرانی نمایند و محققان و منتقدان نتیجه تحقیقات علمی و ادبی و تاریخی خود را بسمع شنوندگان برسانند و گویندگان و نویسندگان باقرات قطعاتی که ارزش ادبی داشته باشد علاقه‌مندان را مستفید و مستفیض نمایند سخنانی بس ناموزون و نادرست بگوشها میرسد که بیشتر موجب تکدر و افسردگی خاطر اهل ادب و دانش را فراهم میسازد.

در جشنها و ایام عزاجه سخنان مبتذل و ناهنجاری که بنام قصیده و غزل در مدح و ذم از طرف عده‌ای متشاعر که مقدمات زبان مادری را هم نمیدانند خوانده میشود و موجبات خفت و سرافکنندگی زبان و ادبیات شیرین فارسی را در داخل و خارج کشور فراهم میکنند و هیچ دستگاه و مرکز مسئولی نیست که از این روش نادرست و نامطلوب جلوگیری بعمل آورد.

این است وضع ناپسند و نامعقول دستگاه تبلیغات و رادیوی کشور ما که قسمت‌های دیگر برنامه‌های آن نیز مانند موسیقی و آواز غالباً بوسیله مبتدیان و تازه‌کاران خوانده و نواخته میشود و خود فصلی جداگانه دارد. ما نمیدانیم این روش و طریق نادرست تا کی ادامه و جریان خواهد داشت؟ و آیا روزی در صدد اصلاح آن برخواهند آمد؟ بدون شك اگر غیر ممکن نباشد مستبعد خواهد بود.

